

Can Lluçà

Sitges

Ubicació

Comarca: Garraf
Lloc/Adreça: L'Era del Prior
Emplaçament 2 km al nord de Campdàsens

Coordenades:

Latitud: 41.26744
Longitud: 1.88593
UTM Est (X): 406684
UTM Nord (Y): 4569045

Classificació

Número de fitxa 08270 - 463
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Popular Contemporani
Segle Sense data
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Els elements arquitectònics de la façana poden rebre un tractament més adequat al conjunt, a l'igual que la zona dels annexos. L'estat del conjunt requereix millores en general.

Protecció Legal
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal. 2006
Número inventari IPA-11987

Generalitat i altres inventaris

Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 000700DF06H002
Autoria de la fitxa Núria Nolasco Azuaga
Data de registre de la fitxa: dg., 16/08/2009 - 02:00

Descripció

Masia aïllada que consta d'un edifici principal, actualment destinat a habitatge, i de tot un seguit de construccions annexes que tenen diferents usos agrícoles. L'edifici principal presenta un alçat de dues plantes (pb + 1p) i conserva bona part dels trets característics de l'arquitectura rústica popular. El seu parament extern està actualment arrebossat, excepte en els angles, on s'identifiquen carreus de pedra. L'accés fins a l'entrada principal s'efectua mitjançant una escalinata de graons irregulars; la porta està conformada per un arc de mig punt realitzat amb maons massissos disposats a sardinell i brancals de carreus de pedra. En aquest mateix ras s'identifica una finestra conformada per un arc de mig punt d'obra, enretirat respecte del plom de la façana. En el primer pis s'identifiquen dues finestres rectangulars, una de les quals també està conformada per muntants i llinda de pedra. El coronament del frontis disposa del ràfec ceràmic de la teulada, a doble vessant, d'escassa inclinació.

El mas disposa de nombrosos annexos situats aproximadament al voltant d'un pati obert o antiga era de batre. Aquestes construccions responen a un creixement paulatí i certament desordenat, però adaptat a les necessitats de l'explotació agrícola i l'hàbitat.

Convé mencionar també la presència en l'àrea circumdant de la masia d'elements de pedra, probablement pertanyents a instal·lacions destinades a la producció agrícola i que poden presentar una antiguitat considerable.

Observacions:

Aquesta masia figura en les disposicions del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal com a edificació rural que s'ha de reconstruir i rehabilitar, sempre respectant els volums existents i sense alterar la composició original.

Història

Masia del segle XVII que pertanyia a la família Lluçà, que li dona el nom. Segons la documentació conservada de l'any 1641, la casa era propietat de Bernat Lluçà. L'actual Can Lluçà estava conformat originàriament per les anomenades casa Vella i casa Nova d'en Lluçà i per l'antic mas Rigual. L'any 1684 la família Robert va adquirir aquesta masia, juntament amb la de Campdàsens. Nombroses famílies de la comarca han viscut de masovers a Can Lluçà o bé hi han treballat com a jornalers, i fins a la Guerra Civil va estar habitada de manera permanent i va servir de refugi. Durant la segona meitat del segle XIX i principis del segle XX hi va residir, com a darrers masovers, la família de Pere Fusté. En l'actualitat, les terres són encara treballades i la propietat continua essent de la família Casas Robert.

El mas s'uneix amb les costes de Garraf per un antic camí de ferradura d'època medieval que es va habilitar per a cavalls a partir de l'any 1880. Existeix també un corriol que, passant per l'antic monestir de Sant Vicenç comunica Can Lluçà amb Garraf.

Els conreus tradicionals de la masia han estat la vinya i el blat. A l'igual que els masos de les rodalies, a final del segle XIX Can Lluçà es va veure molt afectat per la fil·loxera. També era freqüent la recol·lecció del bargalló. Pel que fa al ramat, l'explotació s'ha basat en la cura de cabres i ovelles; des d'aquest punt de vista, destaca el fet que el mas es trobi en la zona de transhumància que s'iniciava als Pirineus, fins a la via fèrria de Garraf.

Bibliografia

MATEOS, R. (2003) "Història de Garraf". Sitges
COLL, I. (1982) Inventari del Patrimoni Arquitectònic (IPA) 11987
Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (2006)

